

Arrest

nr. 329 354 van 7 juli 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 24 januari 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op (...) 1983 in AtchoiMartan (Tsjetsjenië) en woonde samen met uw moeder, zus en tante in Grozny.

U verklaarde in het kader van uw eerste verzoek dat u in 2006 Tsjetsjenië ontvluchtte omwille van de algemene veiligheidssituatie en de verschillende willekeurige arrestaties, waarvan ook uzelf het slachtoffer werd. U verklaarde dat u in Oostenrijk belandde, er asiel aanvroeg, en in 2009 gerepatrieerd werd naar Tsjechië omdat u een Tsjechisch visum had. U verbleef er eerst zes maanden in een opvangcentrum, dan kreeg u een verblijfsvergunning en besloot u om zich te vestigen in Praag. In Praag vond u werk als bodyguard en bewaker. U deed deze job beurtelings voor verschillende mensen. In 2015-16 startte u als bodyguard voor de Tsjetsjeense zakenman M. (...), die geld wit waste voor hooggeplaatste Russen. Op een

bepaald moment kreeg M. (...) echter financiële problemen. Hij bouwde verschillende schulden op, waaronder bij J. (...), een Tsjetsjeense zakenman met nauwe banden met het Tsjetsjeense regime. Tijdens een vergadering in een restaurant waarbij u ook aanwezig was, kregen M. (...) en J. (...) ruzie. J. (...) dreigde M. (...) aan te vallen waardoor u J. (...) in een reflex een duw gaf. J. (...) was woedend omdat u hem geduwd had en dreigde dat hij u gehandicapt zou maken. Daarna ging hij weg. In 2017 raakte u betrokken bij een discussie tussen Albanezen en een Wit-Rus, die beiden banden hadden met verschillende afdelingen van de criminele politie. De Wit-Rus verraadde u waardoor u in de gevangenis belandde in Tsjechië. De aanklacht van de Wit-Rus was echter vals en dit kwam na enige tijd ook uit, waardoor u na enkele maanden werd vrijgelaten uit de gevangenis en een schadevergoeding kreeg toegekend. Ondertussen kwamen onbekende mannen tweemaal langs bij uw moeder M. K. (...) (CGVS (...); O.V. (...)) om naar u te informeren. Deze mannen zijn waarschijnlijk gestuurd door J. (...), die u op een lijst van de Tsjetsjeense politie heeft doen belanden die steeds aangesproken kan worden indien de politie betere cijfers en resultaten wilt boeken in hun strijd tegen de criminaliteit. Na de tweede keer besloot uw moeder om haar adres in Grozny te veranderen. Ze ruilde haar appartement met dat van iemand anders. Uw verblijfsvergunning in Tsjechië liep ondertussen af dus besloot u een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Deze aanvraag werd echter afgewezen omdat u een vete had met de verantwoordelijke protection officer. Uit vrees om naar de Russische Federatie te worden gerepatriëerd, besloot u naar Duitsland te gaan, alwaar u opnieuw een aanvraag indiende tot internationale bescherming. In Duitsland wilde men u terug sturen naar Tsjechië, dus na twee maanden reisde u door naar Nederland. Ondertussen hadden uw vervolgers in Tsjetsjenië ook het nieuwe adres van uw moeder in Grozny ontdekt en kwamen zij opnieuw langs. Ze dreigden dat ze haar in een kelder zouden opsluiten indien u niet terug zou komen naar Tsjetsjenië. Uw moeder besloot om onder te duiken bij uw zus in Dagestan en kon van daaruit een visum regelen naar Nederland. In 2019 vervoegde uw moeder zich bij u in Nederland. Ook de Nederlandse asielautoriteiten dreigden u echter terug te sturen naar Tsjechië, waardoor u besloot verder te reizen naar België, alwaar u samen met uw moeder een verzoek om internationale bescherming indiende bij de bevoegde asielautoriteiten op 13 januari 2020.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u uw Nederlandse verblijfskaart neer en een Tsjechisch document i.v.m. uw onterechte opsluiting. Uw moeder legde ook een convocatiebrieven neer.

Op 31 maart 2021 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van u en uw moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 8 november 2021 (arrest nr. 263402). U tekende geen cassatieberoep aan.

U verliet het Belgisch grondgebied niet en u diende op 10 januari 2022 samen met uw moeder een tweede verzoek in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u wenste gehoord te worden om alles te kunnen vertellen wat op uw hart ligt. U gaf hierbij ook kritiek op de asielprocedure, gaande van onmenselijke protection officers die niet weten wat er in de wereld gebeurt tot een verhaal over de moordenaar van de broer van de vlogger T. (...). Daarnaast zei u dat u door één klein foutje – een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw moeder – werd afgewezen. Uw moeder had niet verteld dat u was meegenomen. U stelde dat u haar dat nooit verteld had. U verwees verder opnieuw naar hoe uw problemen ontstaan waren, nl. dat u tijdens uw werk schade had berokkend aan een Tsjetsjeen die tot de Kadyrovski behoort. U voegde hieraan toe dat na het vertrek van uw moeder uw zus nu niet met rust gelaten werd door de politie. Uw zus werd een keer meegenomen door de politie. Daarna werd ze nog een keer opgeroepen. Ze dwongen uw zus met uw moeder te bellen. Een van de mannen vroeg uw moeder waarom ze weg was en of ze bij u was. Uw moeder verwees in haar verzoek ook naar de problemen die uw zus na jullie vertrek zou gekend hebben. Daarnaast vertelde uw moeder dat ze suikerziekte heeft, dat ze moeilijk kan stappen, dat ze osteoporose heeft, dat ze rug- en hartproblemen heeft, en dat ze naar een psycholoog gaat. Ook u vertelde dat de gezondheid van uw moeder achteruitgaat en u beweerde dat ze veel vergeet.

Ter staving van jullie tweede verzoek legden u en uw moeder een kopie van de oproepingsbrief van de Russische politie aan uw zus neer.

Op 13 mei 2022 werd het tweede verzoek van u en uw moeder niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. U tekende hiertegen beroep aan bij de RvV. De bestreden beslissing werd op 30 januari 2023 ingetrokken door het CGVS. De RvV oordeelde in haar beschikking op 14 februari 2023 dat het beroep doelloos leek te zijn geworden en bevestigde in haar arrest van 28 maart 2023 dat het beroep werd verworpen (arrestnr. 286739). U had in tussentijd al een derde verzoek om internationale bescherming ingediend en er werd hiervoor ook al een interview afgenomen bij de DVZ op 6 februari 2023. Dit verzoek werd door de DVZ geannuleerd aangezien de procedure van uw tweede verzoek nog lopende was.

In het interview bij de DVZ, dat u aflegde naar aanleiding van uw geannuleerde derde verzoek, gaf u aan dat u niet in beroep was kunnen gaan omdat de beslissing in uw tweede verzoek naar een verkeerd adres werd opgestuurd. Voorts verklaarde u bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u twee neven langs vaderszijde hebt – U. (...) en I. (...) Z. (...) – die in december 2022 gedwongen ingelijfd werden voor de oorlog in Oekraïne omdat ze in Urus-Martan getuige waren geweest van een gevecht tussen Kadyrovski – iemand van de wegpolitie en iemand in een militair uniform - en zij dit, net zoals anderen, gefilmd hadden op hun telefoon. Zij stierven begin 2023 tijdens de oorlog. Daarnaast werd ook uw vriend R.

S. (...) in oktober 2022 gemobiliseerd voor de oorlog. Hij keerde gehandicapt terug van de strijd. U verklaarde dat u in geval van terugkeer vreest gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd te worden voor de oorlog in Oekraïne omwille van de algemene situatie of het beleid in Tsjetsjenië en omwille van de problemen die had gekend met J. (...). U stelde dat u onmiddellijk bij uw aankomst op de luchthaven in Rusland zou gemobiliseerd worden. Voorts legde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bijkomende verklaringen af betreffende de problemen die uw zus gekend had door uw problemen met J. (...). U stelde dat ze ondervraagd werd over waar u en uw moeder zich bevonden toen ze de eerste keer werd meegenomen door de politie, dat ze nadien een oproepingsbrief ontving, en dat ze bij haar tweede ondervraging gedwongen werd om te bellen naar uw moeder. Ze vroegen uw moeder hierbij waar zij was en of u bij haar was. Uw moeder antwoordde hierop dat ze voor medische redenen in Europa was. Ze bedreigden haar vervolgens dat ze naar huis moest terugkeren. Na dit incident werd uw zus vrijgelaten. Ze verkocht het appartement, vertrok naar Dagestan, en huwde er opnieuw.

Het CGVS ontving in het kader van het tweede verzoek van u en uw moeder driemaal een schrijven van uw advocaat. In het eerste schrijven van uw advocaat (d.d. 4/11/2024) stelt uw advocaat dat uw moeder lijdt aan ernstige geestelijke gezondheidsproblemen en niet in staat is om een gehoor af te leggen. Ze wordt volgens uw advocaat opgevolgd door een psychotherapeut en hypnotherapeut, en een psychiater. Uw advocaat legde bij dit schrijven een attest van de psychotherapeut, hypnotherapeut en persoonlijk coach N. G. (...) neer (d.d. 3/11/2024). In het tweede schrijven van uw advocaat (d.d. 4/11/2024) legde u een artikel van Amnesty International en een rapport van Organisation Suisse D'aide Aux Réfugiés (OSAR) neer betreffende de gedwongen inlijving van Tsjetsjenen in het kader van de oorlog in Oekraïne, en de risico's die u en uw familie zouden lopen in het geval u dit zou weigeren. In het derde schrijven van uw advocaat (d.d. 22/11/2024) verwees uw advocaat opnieuw naar de ernstige geestelijke gezondheidsproblemen van uw moeder. Uw advocaat legde hierbij een psychiatrisch attest van de psychiater N. W. (...) neer (d.d. 13/11/2024). Uw advocaat gaf aan dat uw moeder, aangezien zij beweerde niet in staat te zijn een persoonlijk onderhoud af te leggen, schriftelijk de motieven wenste toe te lichten waarom zij internationale bescherming aanvraagde. Uw moeder verwees hierbij, net zoals u, opnieuw naar de problemen die u had gekend met J. (...) en vermeldde ook de problemen die uw zus hierdoor had gekend. Uw moeder beweerde dat haar verwarde en onsamenhangende opmerkingen tijdens haar eerste verzoek te wijten waren aan de psychische problemen die zij op dat moment ervoer, dat zij sinds april 2021 wordt opgevolgd, dat haar psychologische problemen verergerd zijn, en dat ze daardoor sinds augustus 2023 opgevolgd wordt door de psychiater N. W. (...). Ten slotte, verwees zij ook naar uw vrees om gedwongen ingelijfd te worden voor de oorlog in Tsjetsjenië, en dat zij, in het geval u dit weigert, ook het risico loopt om vervolgd te worden.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Tsjetsjenië nog steeds vervolgd te worden omwille van uw conflict met J. (...), een Tsjetsjeense zakenman met nauwe banden met het Tsjetsjeense regime (CGVS, pg. 4 & 5; Verklaring Volgend Verzoek Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), vraagnr. 16, 18 & 19, d.d. 21/02/2022). U vreest in geval van terugkeer ook gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd te worden voor de oorlog in Oekraïne omwille van het algemene beleid in Tsjetsjenië en omwille van de problemen die u had gekend met J. (...) (CGVS, pg. 10 & 11). U stelde dat ze u bij aankomst in Rusland op de luchthaven onmiddellijk zouden mobiliseren (Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraagnr. 17 & 20, d.d. 6/02/2023). U haalde in het kader van deze vrees aan dat twee neven langs vaderszijde – U. (...) en I. (...) Z. (...) – in december 2022 gedwongen ingelijfd werden voor de oorlog in Oekraïne omdat ze in Urus-Martan getuige waren geweest van een gevecht tussen Kadyrovstki – iemand van de wegpolitie en iemand in een militair uniform – en zij dit, net zoals anderen, gefilmd hadden op hun telefoon. Zij stierven begin 2023 tijdens de oorlog. Uw vriend R. S. (...) (hierna R.S.) werd in oktober 2022 gemobiliseerd voor de oorlog en hij keerde gehandicapt terug (CGVS, pg. 9-15; Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraagnr. 14, 17, 20, & 22, d.d. 6/02/2023).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het CGVS stelde vast dat (i) uw algemene geloofwaardigheid aangetast werd door het feit dat u over sommige zaken, die niet meteen rechtstreeks betrekking hebben op uw asielrelaas, niet de gehele waarheid scheen te spreken; en (ii) de verklaringen van u en uw moeder over de drie bezoeken van de autoriteiten bij uw moeder zoveel ernstige

tegenstrijdigheden en vaagheden kennen, dat er geen ernstig geloof aan kan worden gehecht. Deze motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest. De RvV kwam in haar arrest tot het besluit dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door u en uw moeder ten berde gebrachte asielrelaas in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Uit de verklaringen die u en uw moeder bij de DVZ en het CGVS aflegden, en de schriftelijke verklaringen die uw moeder overmaakte via uw advocaat, blijkt dat jullie zich naar aanleiding van jullie huidig verzoek in grote mate beperken tot het afleggen van bijkomende verklaringen betreffende de asielmotieven die jullie in jullie eerste verzoek hadden uiteengezet. Zo verwees u tijdens het eerste interview bij de DVZ opnieuw naar hoe uw problemen ontstaan waren, nl. dat u tijdens uw werk schade had berokkend aan een Tsjetsjeen die tot de Kadyrovski behoort en dat ze bij terugkeer wraak op u zullen nemen. U voegde hieraan toe dat na het vertrek van uw moeder uw zus nu niet met rust gelaten werd door de politie. Uw zus werd een keer meegenomen door de politie. Daarna werd ze nog een keer opgeroepen. Ze dwongen uw zus met uw moeder te bellen. Een van de mannen vroeg uw moeder waarom ze weg was en of ze bij u was (Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraagnr. 16 & 19, d.d. 21/02/2022). U verduidelikte verder tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat uw zus, toen ze de eerste keer werd meegenomen door de politie, ondervraagd werd over waar u en uw moeder zich bevonden. U stelde dat ze nadien een oproepingsbrief ontving en bij haar tweede ondervraging gedwongen werd om te bellen naar uw moeder. Ze vroegen uw moeder hierbij waar zij was en of u bij haar was. Zij antwoordde hierop dat ze voor medische redenen in Europa was. Ze bedreigden haar vervolgens dat ze naar huis moest terugkeren. Na dit incident werd uw zus vrijgelaten. Ze verkocht het appartement, vertrok naar Dagestan en huwde opnieuw (CGVS, pg. 4 & 5). Uw moeder verwees in haar verklaringen bij DVZ en in de schriftelijke verklaringen die ze overmaakte via uw advocaat naar dezelfde problemen die jullie hadden gekend omwille van de schade die u had berokkend aan J. (...) (Verklaring Volgend Verzoek DVZ moeder, vraagnr. 16, d.d. 21/02/2022; schrijven advocaat, d.d. 22/11/2024). U en uw moeder legden ook een kopie neer van de oproepingsbrief die uw zus in dit verband zou ontvangen hebben (Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraagnr. 18, d.d. 21/02/2022; Verklaring Volgend Verzoek DVZ moeder, vraagnr. 18, d.d. 21/02/2022). Het gegeven dat u en uw moeder naar aanleiding van jullie huidig verzoek om internationale bescherming bijkomende verklaringen aflegden en documenten neerlegden die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Jullie maken met deze bijkomende verklaringen en documenten dan ook geenszins aannemelijk dat er in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië of de Russische Federatie in jullie hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de oproepingsbrief die u neerlegde, dient te worden opgemerkt dat dit louter een kopie is die als dusdanig slechts een beperkte bewijswaarde heeft daar dergelijke kopieën makkelijk onderhevig zijn aan knip-en plakwerk en de authenticiteit van het origineel niet kan worden nagegaan. Daarenboven hebben documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (COI Focus Russische Federatie: Mogelijkheid om valse documenten in Noord-Kaukasus te kopen, Cedoca, 10/06/2013), blijkt voorts dat het in Tsjetsjenië en elders in de Russische Federatie mogelijk is tegen betaling van smeergeld documenten te krijgen, vooral politieoproeping, wat de bewijswaarde van dergelijke stukken verder relativeert.

Uw moeder poogde om de vastgestelde tegenstrijdigheden uit jullie eerste verzoek te verschonen door te stellen dat haar verwarde en onsamenvattende opmerkingen te wijten waren aan de psychologische problemen die zij op dat moment ervoer (schrijven advocaat, d.d. 22/11/2024). Zij beweerde dat zij sinds april 2021 wordt opgevolgd, dat haar psychologische problemen verergerd zijn, en dat ze daardoor sinds augustus 2023 gevolgd wordt door de psychiater N. W. (...). Zij gaf verder aan dat zij door haar geestelijke gezondheidsproblemen niet in staat zou zijn om een gehoor af te leggen (schrijven advocaat, d.d. 4/11/2024 & d.d. 22/11/2024). Ze legde hieromtrent een attest neer van de psychotherapeut, hypnotherapeut en persoonlijk coach N. G. (...) (d.d. 3/11/2024) en een psychiatrisch attest van de psychiater N. W. (...) (d.d. 13/11/2024). In deze attesten wordt vermeld dat uw moeder sinds 8 april 2021 in behandeling is bij de psychotherapeut en sinds augustus 2022 bij de psychiater. Daarnaast wordt in het attest van de psychotherapeut een opsomming gegeven van de problemen die uw moeder zou ervaren: problemen met verbale expressie met een verwilderde blik, verwarde gedachten en moeite met concentreren en de aandacht vasthouden; geheugenproblemen; een angstig ongemak; een staat van hyperwaakzaamheid en alertheid; moeite met inslapen, aanhoudende slapeloosheid, nachtmerries, en hallucinerende verschijnselen; misselijkheid en gebrek aan eetlust; paroxysmale angstsymptomen; angstige somatisaties; soms fysiek en emotioneel verdoofd zijn waardoor uw moeder volgens de psychotherapeut in een staat van psychologische verbazing en dissociatie verkeert, wat de moeilijkheden verklaart bij het op een precieze, chronologische of synthetische manier vertellen van haar verhaal en traumatische momenten; en dat het praten over haar verleden een risico vormt van het reacteren van het trauma. De psychotherapeut kwam tot de diagnostische hypothese dat uw moeder in een staat van posttraumatische stress verkeert met dissociatieve symptomen van derealisatie, en dat zij een ernstige depressie en een waarschijnlijke ongespecificeerde persoonlijkheidsstoornis heeft. De psychiater stelt in zijn attest volgende symptomen vast: een verdrietige

stemming met huilen, geassocieerd met psychomotorische vertraging; angst met paniekaanvallen en emotionele labiliteit; hallucinerende momenten; slaapproblemen; een wisselende eetlust; geheugenproblemen; en sombere gedachten. De psychiater stelt dat deze problemen suggestief zijn voor een posttraumatische stressstoornis, met comorbide depressieve episodes. Hij stelt voorts dat de symptomen licht verbeterd zijn door het nemen van medicatie, dat uw moeder nood heeft aan psychosociale ondersteuning, en blijvende medicatie.

Er dient betreffende deze verklaringen van uw moeder, en de voorgelegde attesten, vooreerst te worden opgemerkt dat de psychologische problemen die uw moeder zou gekend hebben tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming reeds op uitvoerige wijze besproken werden door de RvV in haar arrest. Zo werd door de RvV vastgesteld dat uw moeder postfactum beweerde te kampen met ernstige psychische problemen, waaronder dementie en geheugenstoornissen. De RvV oordeelde dat uw moeder geheel ten onrechte trachtte te laten uitschijnen dat zij ten gevolge van psychische problemen niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende onderhouden te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend. Wat betreft het medische attest dat uw moeder in het kader van uw eerste verzoek voorlegde, merkte de RvV op dat (i) het attest niet uitging van een psycholoog of psychiater, maar wel van een gewone (huis)arts; (ii) het attest bleek te zijn opgesteld meer dan anderhalve maand nadat uw moeder werd gehoord bij het CGVS; (iii) waar in het attest op algemene en ongefundeerde wijze werd geponeerd dat uw moeder ten tijde van het gehoor 'om medische redenen' niet in staat was om 'zich te verdedigen', geblokkeerd was door angst en zich niet goed kon uitdrukken, nergens uit het attest bleek waarop dit gebaseerd was; (iv) nergens in het attest enige uitspraak gedaan werd over de precieze aard en ernst van uw moeder haar medische problemen, die ten tijde van het gehoor zouden hebben opgespeeld; (v) evenmin bleek hoe deze problemen zouden zijn onderzocht of gediagnosticeerd; (vi) in dit attest, hoewel u en uw moeder beweerden dat zij zou lijden aan dementie en geheugenproblemen, nergens ook maar enig gewag gemaakt werd van zulke problemen; en (vii) nergens in dit attest melding gemaakt werd van een aantasting van uw moeder haar geheugen en/of haar cognitieve vermogens die het voor haar zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. De attesten die uw moeder postfactum neerlegt in het kader van haar tweede verzoek dateren van november 2024, jaren nadat zij een persoonlijk onderhoud aflegde in het kader van haar eerste verzoek, en hebben betrekking op haar huidige psychologische toestand. Deze stukken wijzigen op zich dan ook niets aan voorgaande vaststellingen van de RvV betreffende de psychologische toestand van uw moeder op het ogenblik van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van haar eerste verzoek. Bijgevolg kunnen deze verklaringen van uw moeder omtrent haar psychologische problemen, en de attesten die ze hierover neerlegde, de vastgestelde tegenstrijdigheden in het kader van jullie eerste verzoek om internationale bescherming niet verschonen.

Bovendien rijzen er omwille van volgende redenen verder twijfels over de ernst van de door uw moeder aangehaalde, en in haar attesten, beschreven psychologische problemen, en haar bewering dat ze hierdoor verwarde en onsamenvangende opmerkingen zou afgelegd hebben in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, en actueel niet instaat zou zijn om een persoonlijk onderhoud af te leggen bij het CGVS. Ten eerste, is het bijzonder vreemd dat uw moeder in het kader van de beroepsprocedure van haar eerste verzoek, die afliep op 8 november 2021, enkel een attest van een (huis)arts neerlegde maar geen attest neerlegde van de psychotherapeut, hypnotherapeut en persoonlijk coach N. G. (...). Aangezien zij volgens dit attest sinds april 2021 twee sessies per maand bij deze psychotherapeut zou gevolgd hebben, kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij, indien zij werkelijk dergelijke ernstige psychische problemen zou gekend hebben op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van haar eerste verzoek, hier toen reeds een attest van zou voorgelegd hebben. Ten tweede, haalde uw moeder bij het indienen van haar tweede verzoek om internationale bescherming niet aan er op dat moment elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure om internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken. Ook de medewerker van de DVZ maakte hieromtrent geen vaststellingen tijdens het interview (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ moeder). Uw moeder vermeldde wel dat ze bij een psycholoog ging en dat zij zich psychologisch zeer slecht voelde (Verklaring Volgend Verzoek DVZ moeder, vraagnr. 12, d.d. 21/02/2022). Voorts blijkt uit het verloop van het interview bij de DVZ dat uw moeder er instaat was om de vragen te begrijpen, en dat ze erin slaagde coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen betreffende haar asielmotieven. Nergens uit haar verklaringen bij de DVZ blijkt dat ze dermate ernstige psychologische problemen zou hebben dat ze niet op normale wijze zou kunnen deelnemen aan de procedure internationale bescherming. Bovendien liet ze ook bij het indienen van haar tweede verzoek om internationale bescherming na om enig attest neer te leggen van de psychotherapeut bij wie zij sinds april 2021 in behandeling zou zijn. Ten slotte, wordt in de attesten die uw moeder neerlegde niet vermeld dat zij niet hoorbaar zou zijn in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Evenmin duiden deze attesten aan welke concrete impact de beschreven psychische problemen zouden hebben op haar deelname aan onderhavige procedure. Aangaande de geheugenproblemen die in deze attesten worden vermeld, kan verder niet worden afgeleid dat uw moeder haar cognitieve vermogens en geheugenfuncties zodanig zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid

te beoordelen. Deze attesten lijken immers eenvoudigweg te zijn gebaseerd op de verklaringen en gedragingen van uw moeder tijdens de sessies met de psycholoog en psychiater in kwestie. Nergens blijkt hieruit dat uw moeder haar verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat uw moeder werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek. Integendeel, de psychiater in kwestie geeft immers aan dat de interviews zeer oppervlakkig waren, door de taalbarrière, en gelet op het feit dat ze werden afgenomen in aanwezigheid van iemand uit de naaste omgeving van uw moeder, die als tolk fungeerde.

Volledigheidshalve kan wat betreft de psychologische attesten van uw moeder nog worden opgemerkt dat een psychotherapeut en psychiater weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw moeder haar psychische problemen, zodat het psychologische attest geen sluitend bewijs vormt van de door u en uw moeder aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten.

Wat betreft de door uw moeder aangehaalde medische problemen - uw moeder verklaarde dat ze suikerziekte heeft, dat ze moeilijk kan stappen, dat ze osteoporose heeft, en dat ze rug- en hartproblemen heeft (Verklaring Volgend Verzoek DVZ moeder, vraagnr. 12 & 23, d.d. 21/02/2022) – dient te worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van haar medische problemen dient uw moeder zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Voorts heeft uw kritiek op de asielprocedure, gaande van onmenselijke protection officers die niet weten wat er in de wereld gebeurt tot een verhaal over de moordenaar van de broer van de vlogger T. (...) (Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraagnr. 16, 18 & 23, d.d. 21/02/2022), niets te maken met de individuele vrees die u voorhoudt bij terugkeer naar Rusland en wordt deze kritiek dus niet in overweging genomen bij de beoordeling van dit verzoek door het CGVS.

In zake uw vrees om bij terugkeer naar Rusland of Tsjetsjenië gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd te worden voor de oorlog in Oekraïne, dient gewezen te worden op volgende beschrijving van de situatie in de Russische Federatie betreffende mobilisatie waaruit blijkt dat er actueel geen mobilisatiecampagnes aan de gang zijn.

Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter

niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf.) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procureatuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger. Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke omwille van volgende redenen.

Vooreerst doen volgende vaststellingen ernstige twijfels rijzen over de gedwongen inlijving van uw neven langs vaderszijde, de mobilisatie van uw vriend R.S., het overlijden van uw neven naar aanleiding van hun deelname aan de oorlog, en het gegeven dat R.S. gehandicapt zou teruggekeerd zijn van de strijd.

Ten eerste, legde u geen enkel begin van bewijs neer omtrent de gedwongen rekrutering van uw neven langs vaderszijde en de mobilisatie van uw vriend R.S. – u gaf aan dat R.S. via een oproepingsbrief gemobiliseerd werd (CGVS, pg. 14) –, noch omtrent het overlijden van uw neven, noch betreffende het gegeven dat R.S. gehandicapt zou teruggekeerd zijn van de strijd (CGVS, pg. 9-15; Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraagnr. 14, 17, 20, & 22, d.d. 6/02/2023). Aangezien uit uw verklaringen tijdens persoonlijk onderhoud blijkt dat u kort na het overlijden van uw neven contact had met de moeder van uw neven en dat u eveneens contact had met de broer van R.S. nadat deze gehandicapt terugkeerde van de strijd, kan er nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat u hieromtrent enige stukken – foto's, oproepingsbrieven, overlijdensaktes, ziekenhuisdocumenten, of andere documenten – zou kunnen neerleggen. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u contact had met uw neef U. (...) nadat uw neven getuige waren geweest van het incident tussen de Kadyrovtski, dat u nadien geen contact kon maken met hem, en dat u na twee weken belde met zijn tante. Zij vertelde u toen dat ze gemobiliseerd en vermoord waren. U belde haar vervolgens nog twee keren om uw medeleven te betuigen (CGVS, pg. 11 & 12). Daarnaast verklaarde u dat u met A. (...), de broer van R.S., contact had, dat hij u verteld had dat hij gewond was, en dat hij gehospitaliseerd in het ziekenhuis lag (CGVS, pg. 14 & 15). U had betreffende het contact met A. (...) bij de DVZ verklaard dat u één keer per maand met hem contact had om te weten hoe het met R.S. gaat (Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraagnr. 22, d.d. 6/02/2023). De verklaringen die u aanreikte om uw gebrek aan bewijsstukken te verschonen, kunnen het CGVS niet overtuigen. Toen u gevraagd werd of u bewijsstukken had van het overlijden van uw neven, stelde u dat u geen foto's nam. Wanneer u gevraagd werd of u bewijsstukken had gevraagd aan uw tante of andere familieleden, stelde u dat het niet mogelijk was om bewijzen te krijgen omdat het lichaam in het geheim begraven moest worden en niemand ooit een certificaat van hun dood zal geven (CGVS, pg. 13 & 14). Dergelijke uitleg vormt echter louter een blote bewering die u op geen enkele wijze aantoonst. Bovendien valt het niet ernstig te nemen dat hun begrafenis in het geheim zou gebeurd zijn, of dat de autoriteiten hun overlijden zouden willen verbergen hebben, gezien de autoriteiten volgens uw verklaringen de lichamen nèt terugbrachten naar de familie van uw neven in Tsjetsjenië (CGVS, pg. 13; Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraagnr. 17, d.d. 6/02/2023). U gaf verder aan dat u geen bewijsstukken had omtrent de mobilisatie en hospitalisatie van uw vriend R.S. en dat u dit niet gevraagd had aan zijn broer. U wist niet waarom u dit niet gevraagd had (CGVS, pg. 15). Het spreekt voor zich dat dergelijke uitleg,

waaruit bovendien een manifest gebrek aan interesse met betrekking tot de door u voorgehouden problemen blijkt – u haalde deze problemen van uw vriend R.S. immers aan in verband met uw vrees om gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd te worden door de Tsjetsjeense autoriteiten in het kader van de oorlog in Oekraïne -, uw gebrek aan bewijsstukken evenmin kan verschonen. De vaststelling dat u geen enkel bewijsstuk kan neerleggen omtrent deze elementen, doet hierover dan ook ernstige twijfels rijzen.

Ten tweede, legde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS over het incident dat de aanleiding vormde voor de gedwongen rekrutering van uw neven en over hun overlijden bijzonder vage verklaringen af. Zo wist u niet in welke periode van het jaar uw neven getuige waren van de aanvaring tussen de Kadyrovtski. U kon niet zeggen hoe lang het was voor uw laatste interview bij de DVZ, noch in welke maand dit gebeurd was, en beperkte zich tot de bewering dat het in 2022 was (CGVS, pg. 12). Voorts kon u niet vertellen op welke specifieke plaats dit incident gebeurde. U gaf louter aan dat het in Urus-Martan was maar kon niet situeren op welke plaats of in welke straat dit binnen Urus-Martan was (CGVS, pg. 12). U wist ook niet wat uw neven daar op dat moment aan het doen waren en of ze dat filmpje gedeeld hadden (CGVS, pg. 13). Daarnaast kon u niet zeggen wanneer uw neven juist begraven werden. U wist niet in welke maand het was en beperkte zich opnieuw tot de verklaring dat het in 2022 was (CGVS, pg. 13). Dergelijke vage verklaringen doen verder twijfels rijzen over de gedwongen rekrutering van uw neven en hun overlijden. Aangezien u na de aanvaring tussen de Kadyrovtski nog contact had gekend met uw neef U. (...) over dit incident (CGVS, pg. 11), u na het overlijden van uw neven nog verschillende malen hierover gecommuniceerd had met uw tante (cf. supra), en u deze problemen aanhaalde in het kader van uw vrees om gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd te worden door de Tsjetsjeense autoriteiten in het kader van de oorlog in Oekraïne, kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen. Aanvullend kan nog worden opgemerkt dat de vage verklaringen die u tijdens het persoonlijk onderhoud aflegde over het moment van de aanvaring tussen de Kadyrovtski en het moment van hun overlijden, moeilijk te rijmen vallen met de duidelijke verklaringen die u hierover aflegde bij de DVZ. Zo stelde u bij de DVZ dat de aanvaring in december 2022 plaatsvond, dat uw neven in december gemobiliseerd werden, en dat twee weken voor het interview bij de DVZ plaatsvond, in januari 2023, hun lichamen teruggebracht werden (Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraagnr. 17, d.d. 6/02/2023).

Ten slotte, legde u bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over het contact dat u met uw zus over het overlijden van uw neven zou gehad hebben. U verklaarde tijdens het interview bij de DVZ dat uw zus zei dat ze de lichamen van uw neven in een slechte toestand kregen, en dat ze dus al langer moesten dood zijn (Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraagnr. 17, d.d. 6/02/2023). U ontkende echter tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u met uw zus over het overlijden van uw neven zou gesproken hebben (CGVS, pg. 12). Het spreekt voor zich dat dergelijke ernstige tegenstrijdigheid met betrekking tot de personen in Tsjetsjenië met wie u over het overlijden van uw neven gesproken had, de geloofwaardigheid van hun gedwongen rekrutering en hun overlijden verder in het gedrang brengt.

Zelfs indien enig geloof gehecht kan worden aan de gedwongen rekrutering van uw neven en de mobilisatie van uw vriend R.S., quod non, dan nog blijkt uit uw verklaringen over deze incidenten geenszins dat u omwille hiervan gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd zou worden door de Tsjetsjeense autoriteiten. Wat betreft de gedwongen rekrutering van uw neven, blijkt uit uw verklaringen immers dat dit een gevolg was van een ongelukkige samenloop van omstandigheden. Zij zouden immers gedwongen gerekruteerd geweest zijn omdat zij getuige waren van een aanvaring tussen Kadyrovtski in Urus-Martan en omdat zij dit gefilmd hadden (CGVS, pg. 9-14). U vertelde dat ook de andere getuigen die dit gefilmd hadden hetzelfde lot ondergingen. Zo verklaarde u dat Kadyrov zijn troepen naar Urus-Martan stuurde en dat zij in elk huis zochten naar mensen die het gevecht gefilmd hadden (CGVS, pg. 10; Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraagnr. 17, d.d. 6/02/2023). Voorts gaf u aan dat u enkel wist dat uw neven drie dagen na dit incident werden meegenomen en dat anderen de volgende dag al werden meegenomen (CGVS, pg. 13). Evenmin blijkt uit uw verklaringen omtrent de mobilisatie van uw vriend R.S. dat u hierdoor gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd zou worden voor de oorlog in Oekraïne. U verklaarde dat hij een oproepingsbrief kreeg maar dat u niet wist waarom hij gemobiliseerd werd (CGVS, pg. 14). U bracht verder zelf geen concrete, geloofwaardige elementen aan waaruit blijkt dat u door de Tsjetsjeense autoriteiten gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd zou worden voor de oorlog in Oekraïne. Toen u gevraagd werd of u hiervoor concrete indicaties had, stelde u dat u het niet wist. U verwees vervolgens louter naar de problemen die u tijdens uw eerste verzoek had aangehaald en naar de oproepingsbrief om naar het politiedepartement te komen die u in het kader van dat verzoek had neergelegd (CGVS, pg. 15 & 16). Er dient te worden herhaald dat deze problemen reeds ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS in uw eerste verzoek om internationale bescherming en dat de ongeloofwaardigheid van deze asielmotieven werd bevestigd door de RvV in haar arrest. U toont hiermee dan ook geenszins dat u in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd zou worden voor de oorlog in Oekraïne. U vreesde verder ook gemobiliseerd te worden omwille van de algemene situatie of het beleid in Tsjetsjenië, en u legde hieromtrent een artikel van Amnesty International en een rapport van OSAR neer (CGVS, pg. 10 & 11; schrijven advocaat, d.d. 4/11/2024). U stelde dat ze u bij aankomst in Rusland op de luchthaven onmiddellijk zouden mobiliseren (Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraagnr. 17 & 20, d.d. 6/02/2023). Deze algemene verklaringen en neergelegde stukken volstaan in het licht van onderstaande informatie (cf. infra) op zich echter niet om aan te tonen dat u

bij een terugkeer naar Tsjetsjenië gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd zou worden voor de oorlog in Oekraïne.

Uit de beschikbare landeninformatie (zie COI Focus Tsjetsjenië – Terugkeer van 6 juni 2024), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, kan immers niet worden afgeleid dat het louter gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Tsjetsjenië het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Mogelijke risico's bij terugkeer vloeien voort uit specifieke kenmerken die een persoon kan doen gelden.

Uit een rapport van Amnesty International uit januari 2024 (te raadplegen via <https://www.amnesty.org/en/documents/EUR01/7577/2024/en/>) blijkt dat personen afkomstig uit de Noordelijke Kaukasus bij gedwongen terugkeer naar de Russische Federatie een risico op mishandeling, foltering, arbitraire detentie of andere ernstige mensenrechtenschendingen lopen. Ook verschillende andere bronnen melden dat Tsjetsjenen bij gedwongen terugkeer steeds de aandacht van de Tsjetsjeense ordediensten zullen trekken en een sterk risico lopen om gearresteerd en mishandeld te worden. Waar er in de beschikbare informatie sprake is van individuele gevallen waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen ondervonden na hun terugkeer naar Tsjetsjenië, dient echter te worden vastgesteld dat dit om een beperkt aantal gevallen gaat waarbij er naast het gedwongen karakter van de terugkeer doorgaans ook sprake is van specifieke persoonlijke omstandigheden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) erkent eveneens dat er ernstige mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Tsjetsjenië, maar oordeelde recent tot tweemaal toe dat de situatie niet van die aard is dat elke uitwijzing naar de Russische Federatie een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, d. i. het verbod op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling en onmenselijke of vernederende bestraffing, uitmaakt (zie EHRM 30/08/2022, nr. 49857/20, R v. France en nr. 1348/21, W v. France, pp. 1, 5-7 te raadplegen via <https://hudoc.echr.coe.int/app/conversion/pdf/?library=ECHR&id=003-7414691-10148467&filename=Judgments%20R%20v.%20France%20and%20W%20v.%20France%20-%20Insufficient%20analysis%20of%20the%20risks%20associated%20with%20expulsion%20of%20Russian%20nationals%20of%20Chechen%20origin%20to%20Russia.pdf> en EHRM 15/02/2024, U c. France, §§ 97-135 te raadplegen via <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-230887>). Bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming dienen volgens het EHRM de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in rekening gebracht te worden.

Tsjetsjenen die naar de Russische Federatie terugkeren kunnen aan de grens strenger en/of langer gecontroleerd worden dan andere terugkeerders. Dit betekent echter niet dat er zich fundamentele mensenrechtenschendingen voordoen. Of Tsjetsjenen na hun terugkeer bij aankomst in Tsjetsjenië een risico lopen om ernstige schendingen zoals begrepen in de asielmaterie te ondergaan, wordt bepaald door tal van factoren. Personen met een specifiek profiel, onder wie personen met (vermeende) banden met de vroegere rebellenbeweging, personen die openlijk kritiek hebben geuit op het regime van Kadyrov, leden van de LGBTQI-gemeenschap en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op dergelijke mensenrechtenschendingen.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt om slachtoffer te worden van groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk vervolging die het resultaat is van een bewust en systematisch beleid waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen wegens lidmaatschap van deze groep. Evenmin kan worden besloten dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming systematisch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

De door u voorgehouden vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade moet zodoende worden beoordeeld in het licht van uw profiel en uw persoonlijke omstandigheden. De door u ingeroepen nood aan internationale bescherming dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Na analyse van alle elementen in uw administratieve dossier moet echter worden vastgesteld dat er in uw hoofdte geen bijzondere risicofactoren kunnen worden weerhouden. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat er ernstige twijfels rijzen over de gedwongen inlijving van uw neven en de mobilisatie van uw vriend R.S., dat uit uw verklaringen over deze incidenten - zelfs indien hieraan enig geloof kan worden gehecht - geenszins blijkt dat u omwille hiervan gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd zou worden door de Tsjetsjeense autoriteiten, en dat u zelf ook geen concrete, geloofwaardige elementen aanbracht waaruit blijkt dat u door de Tsjetsjeense autoriteiten gedwongen ingelijfd of gemobiliseerd zou worden voor de oorlog in Oekraïne (cf. supra).

Bijgevolg blijkt uit bovenstaande beoordeling dat u onvoldoende concrete, overtuigende elementen naar voren hebt gebracht die de toekenning van een internationale beschermingsstatus wettigen

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in de Russische Federatie in hoofdte van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. Evenmin maakt u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de moeder van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij

integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar verzoek betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar zoon.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen “48/3 tot 48/7” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*” en van “*het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*”. Tevens menen zij dat er sprake is van een appreciatiefout. Verzoekende partijen gaan in hun verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunen zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de eerste bestreden beslissing in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat er zich thans geen bijkomende elementen aandienen noch door eerste verzoekende partij worden aangereikt die een ander licht werpen op de eerdere beoordeling in het kader van haar vorige verzoek waar vastgesteld werd dat in hoofde van eerste verzoekende partij geen procedurele noden aanwezig waren die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen zouden rechtvaardigen, en dat aldus de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort blijft gelden en redelijkerwijze aangenomen kan worden dat de rechten van eerste verzoekende partij werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Verder wijst de Raad erop dat in de tweede bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat aan de thans in hoofde van tweede verzoekende partij vastgestelde bijzondere procedurele noden, ten gevolge van de door haar aangehaalde psychische gezondheidstoestand, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoetgekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Verwerende partij motiveert dienaangaande als volgt: “*In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen aangenomen.*

U gaf in het eerste schrijven van uw advocaat (d.d. 4/11/2024) aan dat u lijdt aan ernstige geestelijke gezondheidsproblemen en dat u hierdoor niet instaat bent om een persoonlijk onderhoud af te leggen bij het CGVS. Uw advocaat legde bij dit schrijven een attest van de psychotherapeut, hypnotherapeut en persoonlijk coach N. G. (...) neer (d.d. 3/11/2024). In het derde schrijven van uw advocaat (d.d. 22/11/2024) verwees uw advocaat opnieuw naar uw geestelijke gezondheidsproblemen en u legde hierbij een psychiatrisch attest van de psychiater N. W. (...) neer (d.d. 13/11/2024). Zonder zich uit te spreken over uw bewering dat u door uw ernstige geestelijke gezondheidsproblemen niet in staat zou zijn om een persoonlijk onderhoud af te leggen bij het CGVS, werden er u door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend om aan u vraag om niet gehoord te worden tegemoet te komen. Zo werd u in de oproepingsbrief de mogelijkheid gegeven om schriftelijk alle elementen of motieven mee te delen op basis waarvan u meent internationale bescherming nodig te hebben. U koos ervoor om van deze mogelijkheid gebruik te maken en u lichtte in het schrijven van uw advocaat (d.d. 22/11/2024) uw motieven schriftelijk toe.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partijen blijven in gebreke aan te tonen dat tweede verzoekende partij ten gevolge van haar actuele psychische gezondheidstoestand niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen en om haar asielmotieven op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend. In hun verzoekschrift duiden zij op de psychische gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij zoals deze blijkt uit de bijgebrachte attesten, doch laten geheel na te concretiseren op welke wijze voormelde aan tweede verzoekende partij verleende steunmaatregelen niet zouden hebben volstaan. Evenmin tonen zij aan dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat

er nog bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen, noch preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duiden zij niet aan hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

2.2.3. De Raad wijst er vervolgens op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Bij terugkeer naar Rusland vreest eerste verzoekende partij dat zij gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd zal worden voor de oorlog in Oekraïne omwille van de algemene situatie of het beleid in Tsjetsjenië en omwille van de problemen die zij had gekend met J. (notities CGVS A. d.d. 07/11/2024, p. 10-11). Zij verwijst tevens naar twee neven langs vaderszijde die in december 2022 gedwongen ingelijfd werden voor de oorlog in Oekraïne omdat ze in Urus-Martan getuigen waren geweest van een gevecht tussen Kadyrovtski en dit gefilmd hadden op hun telefoon. Deze neven stierven begin 2023 tijdens de oorlog (notities CGVS A. d.d. 07/11/2024, p. 11-14). Ook haar vriend R. S. werd gemobiliseerd, in oktober 2022, en keerde gehandicapt terug van de strijd (notities CGVS A. d.d. 07/11/2024, p. 14). Daarnaast legt zij nog bijkomende verklaringen af betreffende de reeds in het kader van haar eerste verzoek aangehaalde problemen die haar zus had gekend door de problemen met J., stellende dat haar zus ondervraagd werd over waar verzoekende partijen zich bevonden toen ze de eerste keer werd meegenomen door de politie, dat ze nadien een oproepingsbrief ontving, en dat ze bij haar tweede ondervraging gedwongen werd om te bellen naar haar moeder die vervolgens bedreigd werd dat ze naar huis moest terugkeren (notities CGVS A. d.d. 07/11/2024, p. 5). Tweede verzoekende partij steunt haar verzoek op dezelfde problemen (zie administratief dossier K., stuk 4, schriftelijke toelichting per e-mail d.d. 22 november 2024).

Ter staving van hun tweede verzoek leggen verzoekende partijen een kopie van de oproepingsbrief van de Russische politie aan hun zus/dochter, twee attesten inzake de psychische gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij, een artikel van Amnesty International d.d. 17 januari 2024 en een OSAR-rapport d.d. 31 augustus 2023 neer (zie administratieve dossiers, stuk 5).

2.2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen onderhavig verzoek om internationale bescherming grotendeels steunen op het door hen voorgehouden asielrelaas bij hun eerste verzoek. Meer bepaald verwijzen zij opnieuw naar de problemen van eerste verzoekende partij met J.. Hun eerste verzoek werd evenwel door verwerende partij bij beslissing van 31 maart 2021 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 263 402 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 november 2021, waartegen geen beroep werd aangetekend. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partijen kunnen de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake hun eerdere verzoek (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke

resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partijen voorgehouden bij hun eerdere verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Evenwel dient te worden vastgesteld dat *in casu* geen dergelijke nieuwe gegevens worden bijgebracht.

Inzake de hieromtrent door verzoekende partijen afgelegde bijkomende verklaringen wordt in de bestreden beslissingen immers terecht op het volgende gewezen: *“Uit de verklaringen die u en uw moeder bij de DVZ en het CGVS aflegden, en de schriftelijke verklaringen die uw moeder overmaakte via uw advocaat, blijkt dat jullie zich naar aanleiding van jullie huidig verzoek in grote mate beperken tot het afleggen van bijkomende verklaringen betreffende de asielmotieven die jullie in jullie eerste verzoek hadden uiteengezet. Zo verwees u tijdens het eerste interview bij de DVZ opnieuw naar hoe uw problemen ontstaan waren, nl. dat u tijdens uw werk schade had berokkend aan een Tsjetsjeen die tot de Kadyrovski behoort en dat ze bij terugkeer wraak op u zullen nemen. U voegde hieraan toe dat na het vertrek van uw moeder uw zus nu niet met rust gelaten werd door de politie. Uw zus werd een keer meegenomen door de politie. Daarna werd ze nog een keer opgeroepen. Ze dwongen uw zus met uw moeder te bellen. Een van de mannen vroeg uw moeder waarom ze weg was en of ze bij u was (Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraagnr. 16 & 19, d.d. 21/02/2022). U verduidelikte verder tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat uw zus, toen ze de eerste keer werd meegenomen door de politie, ondervraagd werd over waar u en uw moeder zich bevonden. U stelde dat ze nadien een oproepingsbrief ontving en bij haar tweede ondervraging gedwongen werd om te bellen naar uw moeder. Ze vroegen uw moeder hierbij waar zij was en of u bij haar was. Zij antwoordde hierop dat ze voor medische redenen in Europa was. Ze bedreigden haar vervolgens dat ze naar huis moest terugkeren. Na dit incident werd uw zus vrijgelaten. Ze verkocht het appartement, vertrok naar Dagestan en huwde opnieuw (CGVS, pg. 4 & 5). Uw moeder verwees in haar verklaringen bij DVZ en in de schriftelijke verklaringen die ze overmaakte via uw advocaat naar dezelfde problemen die jullie hadden gekend omwille van de schade die u had berokkend aan J. (...) (Verklaring Volgend Verzoek DVZ moeder, vraagnr. 16, d.d. 21/02/2022; schrijven advocaat, d.d. 22/11/2024). U en uw moeder legden ook een kopie neer van de oproepingsbrief die uw zus in dit verband zou ontvangen hebben (Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraagnr. 18, d.d. 21/02/2022; Verklaring Volgend Verzoek DVZ moeder, vraagnr. 18, d.d. 21/02/2022). Het gegeven dat u en uw moeder naar aanleiding van jullie huidig verzoek om internationale bescherming bijkomende verklaringen aflegden en documenten neerlegden die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Jullie maken met deze bijkomende verklaringen en documenten dan ook geenszins aannemelijk dat er in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië of de Russische Federatie in jullie hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”*

De door hen bijgebrachte kopie van een oproepingsbrief is voorts evenmin van aard de voorgehouden problemen met J. aan te tonen. De Raad volgt verwerende partij waar deze hieromtrent als volgt motiveert: *“Wat betreft de oproepingsbrief die u neerlegde, dient te worden opgemerkt dat dit louter een kopie is die als dusdanig slechts een beperkte bewijswaarde heeft daar dergelijke kopieën makkelijk onderhevig zijn aan knip-en plakwerk en de authenticiteit van het origineel niet kan worden nagegaan. Daarenboven hebben documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (COI Focus Russische Federatie: Mogelijkheid om valse documenten in Noord-Kaukasus te kopen, Cedoca, 10/06/2013), blijkt voorts dat het in Tsjetsjenië en elders in de Russische Federatie mogelijk is tegen betaling van smeergeld documenten te krijgen, vooral politieoproepingen, wat de bewijswaarde van dergelijke stukken verder relativeert.”*

Waar verzoekende partijen opwerpen dat uit de door verwerende partij bijgebrachte informatie niet afgeleid kan worden dat *“de autoriteiten zo corrupt zijn dat het makkelijk is om vervalste documenten te krijgen”* en dat verwerende partij zich bovendien baseert *“op een rapport over corruptie in de Noordelijke Kaukasus, dat er helemaal niets mee te maken heeft”*, wijst de Raad er evenwel op dat verwerende partij terecht geen bewijswaarde hecht aan de oproepingsbrief nu, naast het feit dat slechts een fotokopie wordt bijgebracht, uit

voormelde COI-Focus blijkt dat het in Tsjetsjenië en elders in de Russische Federatie mogelijk is tegen betaling van smeergeld documenten te verkrijgen, vooral politieoproeping. Gelet op deze informatie, die wel degelijk relevant is gezien verzoekende partijen afkomstig zijn uit Tsjetsjenië/Rusland, is de bewijswaarde van een dergelijk Russisch document dan ook uiterst relatief.

Verder doen verzoekende partijen met de loutere uitleg dat het niet mogelijk is om hun zus/dochter te vragen de originele versie op te sturen aangezien zij geen contact meer hebben met haar sinds haar verhuis naar Dagestan, geen afbreuk aan het gegeven dat dit stuk slechts een fotokopie betreft waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, waardoor het niet kan volstaan om de voorgehouden problemen met J. aan te tonen.

Ten slotte treedt de Raad de commissaris-generaal tevens bij waar deze oordeelt dat niet afdoende aangetoond wordt dat de in het kader van hun eerste verzoek vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan de psychische gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij op dat moment. Meer bepaald wordt dienaangaande in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende opgemerkt: *“Uw moeder poogde om de vastgestelde tegenstrijdigheden uit jullie eerste verzoek te verschonen door te stellen dat haar verwarde en onsamenvhangende opmerkingen te wijten waren aan de psychologische problemen die zij op dat moment ervoer (schrijven advocaat, d.d. 22/11/2024). Zij beweerde dat zij sinds april 2021 wordt opgevolgd, dat haar psychologische problemen verergerd zijn, en dat ze daardoor sinds augustus 2023 gevolgd wordt door de psychiater N. W. (...). Zij gaf verder aan dat zij door haar geestelijke gezondheidsproblemen niet in staat zou zijn om een gehoor af te leggen (schrijven advocaat, d.d. 4/11/2024 & d.d. 22/11/2024). Ze legde hieromtrent een attest neer van de psychotherapeut, hypnotherapeut en persoonlijk coach N. G. (...) (d.d. 3/11/2024) en een psychiatrisch attest van de psychiater N. W. (...) (d.d. 13/11/2024). In deze attesten wordt vermeld dat uw moeder sinds 8 april 2021 in behandeling is bij de psychotherapeut en sinds augustus 2022 bij de psychiater. Daarnaast wordt in het attest van de psychotherapeut een opsomming gegeven van de problemen die uw moeder zou ervaren: problemen met verbale expressie met een verwilderde blik, verwarde gedachten en moeite met concentreren en de aandacht vasthouden; geheugenproblemen; een angstig ongemak; een staat van hyperwaakzaamheid en alertheid; moeite met inslapen, aanhoudende slapeloosheid, nachtmerries, en hallucinerende verschijnselen; misselijkheid en gebrek aan eetlust; paroxysmale angstsymptomen; angstige somatisaties; soms fysiek en emotioneel verdoofd zijn waardoor uw moeder volgens de psychotherapeut in een staat van psychologische verbazing en dissociatie verkeert, wat de moeilijkheden verklaart bij het op een precieze, chronologische of synthetische manier vertellen van haar verhaal en traumatische momenten; en dat het praten over haar verleden een risico vormt van het reactiveren van het trauma. De psychotherapeut kwam tot de diagnostische hypothese dat uw moeder in een staat van posttraumatische stress verkeert met dissociatieve symptomen van derealisatie, en dat zij een ernstige depressie en een waarschijnlijke ongespecificeerde persoonlijkheidsstoornis heeft. De psychiater stelt in zijn attest volgende symptomen vast: een verdrietige stemming met huilen, geassocieerd met psychomotorische vertraging; angst met paniekaanvallen en emotionele labiliteit; hallucinerende momenten; slaapproblemen; een wisselende eetlust; geheugenproblemen; en sombere gedachten. De psychiater stelt dat deze problemen suggestief zijn voor een posttraumatische stressstoornis, met comorbide depressieve episodes. Hij stelt voorts dat de symptomen licht verbeterd zijn door het nemen van medicatie, dat uw moeder nood heeft aan psychosociale ondersteuning, en blijvende medicatie.*

Er dient betreffende deze verklaringen van uw moeder, en de voorgelegde attesten, vooreerst te worden opgemerkt dat de psychologische problemen die uw moeder zou gekend hebben tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming reeds op uitvoerige wijze besproken werden door de RvV in haar arrest. Zo werd door de RvV vastgesteld dat uw moeder postfactum beweerde te kampen met ernstige psychische problemen, waaronder dementie en geheugenstoornissen. De RvV oordeelde dat uw moeder geheel ten onrechte trachtte te laten uitschijnen dat zij ten gevolge van psychische problemen niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende onderhouden te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend. Wat betreft het medische attest dat uw moeder in het kader van uw eerste verzoek voorlegde, merkte de RvV op dat (i) het attest niet uitging van een psycholoog of psychiater, maar wel van een gewone (huis)arts; (ii) het attest bleek te zijn opgesteld meer dan anderhalve maand nadat uw moeder werd gehoord bij het CGVS; (iii) waar in het attest op algemene en ongefundeerde wijze werd geponeerd dat uw moeder ten tijde van het gehoor ‘om medische redenen’ niet in staat was om ‘zich te verdedigen’, geblokkeerd was door angst en zich niet goed kon uitdrukken, nergens uit het attest bleek waarop dit gebaseerd was; (iv) nergens in het attest enige uitspraak gedaan werd over de precieze aard en ernst van uw moeder haar medische problemen, die ten tijde van het gehoor zouden hebben opgespeeld; (v) evenmin bleek hoe deze problemen zouden zijn onderzocht of gediagnosticeerd; (vi) in dit attest, hoewel u en uw moeder beweerden dat zij zou lijden aan dementie en geheugenproblemen, nergens ook maar enig gewag gemaakt werd van zulke problemen; en (vii) nergens in dit attest melding gemaakt werd van een aantasting van uw moeder haar geheugen en/of haar cognitieve vermogens die het voor haar zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. De attesten die uw moeder postfactum neerlegt in het

kader van haar tweede verzoek dateren van november 2024, jaren nadat zij een persoonlijk onderhoud aflegde in het kader van haar eerste verzoek, en hebben betrekking op haar huidige psychologische toestand. Deze stukken wijzigen op zich dan ook niets aan voorgaande vaststellingen van de RvV betreffende de psychologische toestand van uw moeder op het ogenblik van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van haar eerste verzoek. Bijgevolg kunnen deze verklaringen van uw moeder omtrent haar psychologische problemen, en de attesten die ze hierover neerlegde, de vastgestelde tegenstrijdigheden in het kader van jullie eerste verzoek om internationale bescherming niet verschonen.

Bovendien rijzen er omwille van volgende redenen verder twijfels over de ernst van de door uw moeder aangehaalde, en in haar attesten, beschreven psychologische problemen, en haar bewering dat ze hierdoor verwarde en onsamenhangende opmerkingen zou afgelegd hebben in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, en actueel niet instaat zou zijn om een persoonlijk onderhoud af te leggen bij het CGVS. Ten eerste, is het bijzonder vreemd dat uw moeder in het kader van de beroepsprocedure van haar eerste verzoek, die afliep op 8 november 2021, enkel een attest van een (huis)arts neerlegde maar geen attest neerlegde van de psychotherapeut, hypnotherapeut en persoonlijk coach N. G. (...). Aangezien zij volgens dit attest sinds april 2021 twee sessies per maand bij deze psychotherapeut zou gevolgd hebben, kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij, indien zij werkelijk dergelijke ernstige psychische problemen zou gekend hebben op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van haar eerste verzoek, hier toen reeds een attest van zou voorgelegd hebben. Ten tweede, haalde uw moeder bij het indienen van haar tweede verzoek om internationale bescherming niet aan er op dat moment elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure om internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken. Ook de medewerker van de DVZ maakte hieromtrent geen vaststellingen tijdens het interview (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ moeder). Uw moeder vermeldde wel dat ze bij een psycholoog ging en dat zij zich psychologisch zeer slecht voelde (Verklaring Volgend Verzoek DVZ moeder, vraagnr. 12, d.d. 21/02/2022). Voorts blijkt uit het verloop van het interview bij de DVZ dat uw moeder er instaat was om de vragen te begrijpen, en dat ze erin slaagde coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen betreffende haar asielmotieven. Nergens uit haar verklaringen bij de DVZ blijkt dat ze dermate ernstige psychologische problemen zou hebben dat ze niet op normale wijze zou kunnen deelnemen aan de procedure internationale bescherming. Bovendien liet ze ook bij het indienen van haar tweede verzoek om internationale bescherming na om enig attest neer te leggen van de psychotherapeut bij wie zij sinds april 2021 in behandeling zou zijn. Ten slotte, wordt in de attesten die uw moeder neerlegde niet vermeld dat zij niet hoorbaar zou zijn in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Evenmin duiden deze attesten aan welke concrete impact de beschreven psychische problemen zouden hebben op haar deelname aan onderhavige procedure. Aangaande de geheugenproblemen die in deze attesten worden vermeld, kan verder niet worden afgeleid dat uw moeder haar cognitieve vermogens en geheugenfuncties zodanig zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Deze attesten lijken immers eenvoudigweg te zijn gebaseerd op de verklaringen en gedragingen van uw moeder tijdens de sessies met de psycholoog en psychiater in kwestie. Nergens blijkt hieruit dat uw moeder haar verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat uw moeder werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek. Integendeel, de psychiater in kwestie geeft immers aan dat de interviews zeer oppervlakkig waren, door de taalbarrière, en gelet op het feit dat ze werden afgenomen in aanwezigheid van iemand uit de naaste omgeving van uw moeder, die als tolk fungeerde.

Volledigheidshalve kan wat betreft de psychologische attesten van uw moeder nog worden opgemerkt dat een psychotherapeut en psychiater weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw moeder haar psychische problemen, zodat het psychologische attest geen sluitend bewijs vormt van de door u en uw moeder aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten."

Verzoekende partijen beperken zich ertoe op te merken dat de psychische gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij de afgelopen jaren aanzienlijk is verslechterd, doch blijven in gebreke *in concreto* aan te tonen dat de psychische problemen van tweede verzoekende partij ten tijde van hun eerste verzoek van die ernst en aard waren dat deze de in het kader van hun eerste verzoek vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren. Een loutere verwijzing naar de actuele psychische gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij volstaat niet om zulks aan te tonen.

Verzoekende partijen werpen dan ook geen ander licht op het in het kader van hun eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardige karakter van de voorgehouden problemen met J..

2.2.6. Verder stelt de Raad vast dat evenmin aannemelijk wordt gemaakt dat eerste verzoekende partij bij terugkeer naar Rusland/Tsjetsjenië gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd zou worden voor de oorlog in Oekraïne.

Vooreerst wijst de Raad erop dat, gelet op de huidige situatie in de Russische Federatie betreffende mobilisatie, het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat geen gevolg werd gegeven aan een mobilisatieoproep niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen, doch dient zulke nood aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken te worden aangetoond. Omtrent de huidige situatie in de Russische Federatie betreffende mobilisatie wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen immers dienstig op het volgende: *“In zake uw vrees om bij terugkeer naar Rusland of Tsjetsjenië gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd te worden voor de oorlog in Oekraïne, dient gewezen te worden op volgende beschrijving van de situatie in de Russische Federatie betreffende mobilisatie waaruit blijkt dat er actueel geen mobilisatiecampagnes aan de gang zijn.*

Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf,) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.”

Verzoekende partijen werpen op dat de door verwerende partij gehanteerde informatie niet langer actueel is nu uit recentere berichtgeving blijkt dat er een risico bestaat op een nieuwe mobilisatiecampagne. De Raad stelt evenwel vast dat uit de door verzoekende partijen bijgebrachte informatie nergens blijkt dat er concrete plannen zijn voor een nieuwe mobilisatiecampagne. De loutere speculaties die in de door hen geciteerde informatie worden geuit omtrent een eventuele nieuwe mobilisatie zijn slechts hypothetisch en onvoldoende concreet om aan te tonen dat er daadwerkelijk opnieuw een mobilisatie zal worden uitgeroepen, laat staan dat uit deze informatie zou kunnen worden afgeleid dat eerste verzoekende partij hiervoor zal worden opgeroepen en in geval van weigering hiervan strenge straffen zal moeten ondergaan die vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zouden uitmaken.

Verzoekende partijen brengen dan ook geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet (langer) correct en/of actueel is. Derhalve komt het onverminderd aan verzoekende partijen toe *in concreto* aan te tonen dat eerste verzoekende partij bij terugkeer naar Rusland/Tsjetsjenië gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd zou worden voor de oorlog in Oekraïne, alwaar zij echter in gebreke blijven.

Zij tonen zulks immers geenszins aan met de loutere verwijzing naar de gedwongen inlijving van de neven van eerste verzoekende partij langs vaderszijde en de mobilisatie van haar vriend R. S. In de bestreden beslissingen worden hieromtrent immers volgende terechte en pertinente vaststellingen gedaan: *“Vooreerst doen volgende vaststellingen ernstige twijfels rijzen over de gedwongen inlijving van uw neven langs vaderszijde, de mobilisatie van uw vriend R.S., het overlijden van uw neven naar aanleiding van hun deelname aan de oorlog, en het gegeven dat R.S. gehandicapt zou teruggekeerd zijn van de strijd.*

Ten eerste, legde u geen enkel begin van bewijs neer omtrent de gedwongen rekrutering van uw neven langs vaderszijde en de mobilisatie van uw vriend R.S. – u gaf aan dat R.S. via een oproepingsbrief gemobiliseerd werd (CGVS, pg. 14) -, noch omtrent het overlijden van uw neven, noch betreffende het gegeven dat R.S. gehandicapt zou teruggekeerd zijn van de strijd (CGVS, pg. 9-15; Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraagnr. 14, 17, 20, & 22, d.d. 6/02/2023). Aangezien uit uw verklaringen tijdens persoonlijk onderhoud blijkt dat u kort na het overlijden van uw neven contact had met de moeder van uw neven en dat u eveneens contact had met de broer van R.S. nadat deze gehandicapt terugkeerde van de strijd, kan er nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat u hieromtrent enige stukken – foto’s, oproepingsbrieven, overlijdensaktes, ziekenhuisdocumenten, of andere documenten – zou kunnen neerleggen. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u contact had met uw neef U. (...) nadat uw neven getuige waren geweest van het incident tussen de Kadyrovtski, dat u nadien geen contact kon maken met hem, en dat u na twee weken belde met zijn tante. Zij vertelde u toen dat ze gemobiliseerd en vermoord waren. U belde haar vervolgens nog twee keren om uw medeleven te betuigen (CGVS, pg. 11 & 12). Daarnaast verklaarde u dat u met A. (...), de broer van R.S., contact had, dat hij u verteld had dat hij gewond was, en dat hij gehospitaliseerd in het ziekenhuis lag (CGVS, pg. 14 & 15). U had betreffende het contact met A. (...) bij de DVZ verklaard dat u één keer per maand met hem contact had om te weten hoe het met R.S. gaat (Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraagnr. 22, d.d. 6/02/2023). De verklaringen die u aanreikte om uw gebrek aan bewijsstukken te verschonen, kunnen het CGVS niet overtuigen. Toen u gevraagd werd of u bewijsstukken had van het overlijden van uw neven, stelde u dat u geen foto’s nam. Wanneer u gevraagd werd of u bewijsstukken had gevraagd aan uw tante of andere familieleden, stelde u dat het niet mogelijk was om bewijzen te krijgen omdat het lichaam in het geheim begraven moest worden en niemand ooit een certificaat van hun dood zal geven (CGVS, pg. 13 & 14). Dergelijke uitleg vormt echter louter een blote bewering die u op geen enkele wijze aantoon. Bovendien valt het niet ernstig te nemen dat hun begrafenis in het geheim zou gebeurd zijn, of dat de autoriteiten hun overlijden zouden willen verbergen hebben, gezien de autoriteiten volgens uw verklaringen de lichamen n t terugbrachten naar de familie van uw neven in Tsjetsjenië (CGVS, pg. 13; Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraagnr. 17, d.d. 6/02/2023). U gaf verder aan dat u geen bewijsstukken had omtrent de mobilisatie en hospitalisatie van uw vriend R.S. en dat u dit niet gevraagd had aan zijn broer. U wist niet waarom u dit niet gevraagd had (CGVS, pg. 15). Het spreekt voor zich dat dergelijke uitleg, waaruit bovendien een manifest gebrek aan interesse met betrekking tot de door u voorgehouden problemen blijkt – u haalde deze problemen van uw vriend R.S. immers aan in verband met uw vrees om gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd te worden door de Tsjetsjeense autoriteiten in het kader van de oorlog in Oekraïne -, uw gebrek aan bewijsstukken evenmin kan verschonen. De vaststelling dat u geen enkel bewijsstuk kan neerleggen omtrent deze elementen, doet hierover dan ook ernstige twijfels rijzen.

Ten tweede, legde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS over het incident dat de aanleiding vormde voor de gedwongen rekrutering van uw neven en over hun overlijden bijzonder vage verklaringen af. Zo wist u niet in welke periode van het jaar uw neven getuige waren van de aanvaring tussen de Kadyrovtski. U kon niet zeggen hoe lang het was voor uw laatste interview bij de DVZ, noch in welke maand dit gebeurd

was, en beperkte zich tot de bewering dat het in 2022 was (CGVS, pg. 12). Voorts kon u niet vertellen op welke specifieke plaats dit incident gebeurde. U gaf louter aan dat het in Urus-Martan was maar kon niet situeren op welke plaats of in welke straat dit binnen Urus-Martan was (CGVS, pg. 12). U wist ook niet wat uw neven daar op dat moment aan het doen waren en of ze dat filmpje gedeeld hadden (CGVS, pg. 13). Daarnaast kon u niet zeggen wanneer uw neven juist begraven werden. U wist niet in welke maand het was en beperkte zich opnieuw tot de verklaring dat het in 2022 was (CGVS, pg. 13). Dergelijke vage verklaringen doen verder twijfels rijzen over de gedwongen rekrutering van uw neven en hun overlijden. Aangezien u na de aanvaring tussen de Kadyrovtski nog contact had gekend met uw neef U. (...) over dit incident (CGVS, pg. 11), u na het overlijden van uw neven nog verschillende malen hierover gecommuniceerd had met uw tante (cf. supra), en u deze problemen aanhaalde in het kader van uw vrees om gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd te worden door de Tsjetsjeense autoriteiten in het kader van de oorlog in Oekraïne, kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen. Aanvullend kan nog worden opgemerkt dat de vage verklaringen die u tijdens het persoonlijk onderhoud aflegde over het moment van de aanvaring tussen de Kadyrovtski en het moment van hun overlijden, moeilijk te rijmen vallen met de duidelijke verklaringen die u hierover aflegde bij de DVZ. Zo stelde u bij de DVZ dat de aanvaring in december 2022 plaatsvond, dat uw neven in december gemobiliseerd werden, en dat twee weken voor het interview bij de DVZ plaatsvond, in januari 2023, hun lichamen teruggebracht werden (Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraagnr. 17, d.d. 6/02/2023).

Ten slotte, legde u bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over het contact dat u met uw zus over het overlijden van uw neven zou gehad hebben. U verklaarde tijdens het interview bij de DVZ dat uw zus zei dat ze de lichamen van uw neven in een slechte toestand kregen, en dat ze dus al langer moesten dood zijn (Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraagnr. 17, d.d. 6/02/2023). U ontkende echter tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u met uw zus over het overlijden van uw neven zou gesproken hebben (CGVS, pg. 12). Het spreekt voor zich dat dergelijke ernstige tegenstrijdigheid met betrekking tot de personen in Tsjetsjenië met wie u over het overlijden van uw neven gesproken had, de geloofwaardigheid van hun gedwongen rekrutering en hun overlijden verder in het gedrang brengt.

Zelfs indien enig geloof gehecht kan worden aan de gedwongen rekrutering van uw neven en de mobilisatie van uw vriend R.S., quod non, dan nog blijkt uit uw verklaringen over deze incidenten geenszins dat u omwille hiervan gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd zou worden door de Tsjetsjeense autoriteiten. Wat betreft de gedwongen rekrutering van uw neven, blijkt uit uw verklaringen immers dat dit een gevolg was van een ongelukkige samenloop van omstandigheden. Zij zouden immers gedwongen gerekruteerd geweest zijn omdat zij getuige waren van een aanvaring tussen Kadyrovtski in Urus-Martan en omdat zij dit gefilmd hadden (CGVS, pg. 9-14). U vertelde dat ook de andere getuigen die dit gefilmd hadden hetzelfde lot ondergingen. Zo verklaarde u dat Kadyrov zijn troepen naar Urus-Martan stuurde en dat zij in elk huis zochten naar mensen die het gevecht gefilmd hadden (CGVS, pg. 10; Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraagnr. 17, d.d. 6/02/2023). Voorts gaf u aan dat u enkel wist dat uw neven drie dagen na dit incident werden meegenomen en dat anderen de volgende dag al werden meegenomen (CGVS, pg. 13). Evenmin blijkt uit uw verklaringen omtrent de mobilisatie van uw vriend R.S. dat u hierdoor gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd zou worden voor de oorlog in Oekraïne. U verklaarde dat hij een oproepingsbrief kreeg maar dat u niet wist waarom hij gemobiliseerd werd (CGVS, pg. 14). U bracht verder zelf geen concrete, geloofwaardige elementen aan waaruit blijkt dat u door de Tsjetsjeense autoriteiten gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd zou worden voor de oorlog in Oekraïne. Toen u gevraagd werd of u hiervoor concrete indicaties had, stelde u dat u het niet wist. U verwees vervolgens louter naar de problemen die u tijdens uw eerste verzoek had aangehaald en naar de oproepingsbrief om naar het politiedepartement te komen die u in het kader van dat verzoek had neergelegd (CGVS, pg. 15 & 16). Er dient te worden herhaald dat deze problemen reeds ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS in uw eerste verzoek om internationale bescherming en dat de ongeloofwaardigheid van deze asielmotieven werd bevestigd door de RvV in haar arrest. U toont hiermee dan ook geenszins dat u in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd zou worden voor de oorlog in Oekraïne."

Inzake het vastgestelde gebrek aan enig begin van bewijs inzake de gedwongen rekrutering en het overlijden van de neven van eerste verzoekende partij langs vaderszijde, de mobilisatie van R. S. en het gegeven dat R. S. gehandicapt zou zijn teruggekeerd van de strijd, betogen verzoekende partijen dat het gelet op de omstandigheden begrijpelijk is dat de tante van eerste verzoekende partij niet naar de autoriteiten is gegaan om een overlijdensakte aan te vragen en dat hetzelfde geldt voor wat betreft R. S. Bovendien heeft eerste verzoekende partij geen nieuws meer van haar vriend R. S., waardoor het niet mogelijk is om enig document van hem te verkrijgen. De Raad oordeelt evenwel dat verzoekende partijen hiermee allerminst een afdoende verschoning bieden voor het ontbreken van ieder begin van bewijs dienaangaande. Waar zij opperen dat de tante van eerste verzoekende partij niet over een overlijdensakte beschikt gelet op de omstandigheden, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissingen reeds terecht opgemerkt wordt dat de bewering van eerste verzoekende partij dat het niet mogelijk zou zijn om van het overlijden van haar neven bewijzen te krijgen omdat het lichaam in het geheim begraven moest worden en niemand ooit een certificaat van hun dood zal geven louter een blote bewering vormt die zij op geen enkele wijze aantoonen en dat het bovendien niet ernstig te nemen valt dat hun begrafenis in het geheim zou gebeurd zijn, of dat de autoriteiten hun overlijden zouden willen verbergen hebben, gezien de autoriteiten volgens haar verklaringen de lichamen net terugbrachten

naar de familie van haar neven in Tsjetsjenië. In die omstandigheden kan dan ook niet worden ingezien waarom haar tante geen overlijdensakte zou krijgen indien zij hierom zou verzoeken. Zij het bovendien onderstreept dat evenmin enig ander begin van bewijs wordt neergelegd van de mobilisatie en het overlijden van haar neven, zoals hun oproepingsbrieven of foto's van hun lichamen. Daarnaast is het evenmin onredelijk om te verwachten dat zij enig begin van bewijs zouden kunnen neerleggen omtrent de mobilisatie van R. S. en het gegeven dat hij gehandicapt zou zijn teruggekeerd van de strijd, nu eerste verzoekende partij blijkens haar verklaringen immers contact had met de broer van R. S. toen deze laatste gewond terugkeerde van de strijd en gehospitaliseerd in het ziekenhuis lag en ook nadien nog maandelijks contact had met de broer van R. S. om te weten hoe het met R. S. ging. Het gegeven dat eerste verzoekende partij tijdens deze contacten met de broer van R. S. op geen enkel moment vroeg naar bewijsstukken omtrent de mobilisatie en hospitalisatie van haar vriend R. S., terwijl zij diens situatie nochtans aanhaalt om aan te tonen dat zij een risico loopt om gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd te worden in het kader van de oorlog in Oekraïne, wijst op een grove desinteresse die niet te verzoenen valt met de door haar voorgehouden vrees om ook zelf gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd te worden door de Tsjetsjeense autoriteiten in het kader van de oorlog in Oekraïne. Waar verzoekende partijen dan ook lijken op te werpen dat eerste verzoekende partij niet langer in contact staat met (de broer van) R. S., duidt de Raad erop dat gelet op voormelde contacten met de broer van R. S. eerste verzoekende partij meermaals de gelegenheid had om bij de broer van R. S. te verzoeken om dergelijke stavingsstukken waardoor deze uitleg niet kan volstaan om het gebrek aan enig begin van bewijs inzake de problemen van R. S. te vergoelijken.

Waar eerste verzoekende partij vage verklaringen verweten worden over het incident dat de aanleiding vormde voor de gedwongen rekrutering van haar neven en over hun overlijden, opperen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij *“alle informatie verstrekt (heeft) die hij had, welke hem door zijn tante, de moeder van zijn neven, was gegeven”* en leggen zij er de nadruk op dat zij geen directe getuige was. Vervolgens citeren zij in hun verzoekschrift de verklaringen die eerste verzoekende partij hierover aflegde tijdens haar persoonlijk onderhoud van 7 november 2024. De Raad is evenwel van mening dat het loutere gegeven dat eerste verzoekende partij zelf geen directe getuige was van deze feiten niet volstaat om te verklaren waarom zij niet kon vertellen (i) in welke periode van het jaar 2022 haar neven getuige waren van de aanvaring tussen de Kadyrovski, (ii) op welke specifieke plaats dit incident gebeurde, (iii) wat haar neven daar op dat moment aan het doen waren en of ze dat filmpje gedeeld hadden, en (iv) wanneer haar neven juist begraven werden. Aangezien zij volgens haar verklaringen na de aanvaring tussen de Kadyrovski nog contact zou hebben gehad met haar neef U. over dit incident, zij na het overlijden van haar neven nog verschillende malen hierover gecommuniceerd had met haar tante en zij deze problemen van haar neven aanhaalde in het kader van haar vrees om gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd te worden door de Tsjetsjeense autoriteiten in het kader van de oorlog in Oekraïne, kan wel degelijk in alle redelijkheid van eerste verzoekende partij verwacht worden dat zij hierover tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen. Door louter te wijzen op de informatie die eerste verzoekende partij wel kon verstrekken over deze problemen van haar neven, doen verzoekende partijen voorts geen enkele afbreuk aan voormelde vaagheden aangaande verschillende kernelementen van deze problemen van de neven van eerste verzoekende partij.

Betreffende de vaststelling in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen aflegde over het contact dat zij met haar zus over het overlijden van haar neven zou gehad hebben, duiden verzoekende partijen op *“het anderhalf jaar verschil tussen de twee gesprekken”*, wat volgens hen *“dit kleine verschil verklaart”*. Zij merken hierbij nog op dat *“verzoeker momenteel geen nieuws meer (heeft) van zijn zus en (...) niet meer (weet) wat de laatste woorden waren die hij met haar heeft uitgewisseld”*. De Raad acht het evenwel niet ernstig dat eerste verzoekende partij zich louter omwille van het tijdsverloop het contact met haar zus omtrent haar neven niet meer zou herinneren, zoals verzoekende partijen lijken voor te houden. De vaststelling dat eerste verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog expliciet verklaarde dat haar zus zou hebben gezegd dat ze de lichamen van haar neven in een slechte toestand kregen en dat ze dus al langer moesten dood zijn, terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal ontkent dat zij met haar zus over het overlijden van haar neven zou gesproken hebben, betreft wel degelijk een ernstige tegenstrijdigheid en geenszins een *“klein verschil”* dat zou kunnen worden verklaard door het loutere tijdsverloop tussen deze twee interviews.

Evenmin biedt hun verwijzing naar de algemene situatie of het beleid in Tsjetsjenië enig soelaas. In de bestreden beslissingen wordt in dit verband immers met recht op het volgende gewezen: *“U vreesde verder ook gemobiliseerd te worden omwille van de algemene situatie of het beleid in Tsjetsjenië, en u legde hieromtrent een artikel van Amnesty International en een rapport van OSAR neer (CGVS, pg. 10 & 11; schrijven advocaat, d.d. 4/11/2024). U stelde dat ze u bij aankomst in Rusland op de luchthaven onmiddellijk zouden mobiliseren (Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraagnr. 17 & 20, d.d. 6/02/2023). Deze algemene verklaringen en neergelegde stukken volstaan in het licht van onderstaande informatie (cf. infra) op zich echter niet om aan te tonen dat u bij een terugkeer naar Tsjetsjenië gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd zou worden voor de oorlog in Oekraïne.*

Uit de beschikbare landeninformatie (zie COI Focus Tsjetsjenië – Terugkeer van 6 juni 2024), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, kan immers niet worden afgeleid dat het loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Tsjetsjenië het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Mogelijke risico's bij terugkeer vloeien voort uit specifieke kenmerken die een persoon kan doen gelden.

Uit een rapport van Amnesty International uit januari 2024 (te raadplegen via <https://www.amnesty.org/en/documents/EUR01/7577/2024/en/>) blijkt dat personen afkomstig uit de Noordelijke Kaukasus bij gedwongen terugkeer naar de Russische Federatie een risico op mishandeling, foltering, arbitraire detentie of andere ernstige mensenrechtenschendingen lopen. Ook verschillende andere bronnen melden dat Tsjetsjenen bij gedwongen terugkeer steeds de aandacht van de Tsjetsjeense ordediensten zullen trekken en een sterk risico lopen om gearresteerd en mishandeld te worden. Waar er in de beschikbare informatie sprake is van individuele gevallen waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen ondervonden na hun terugkeer naar Tsjetsjenië, dient echter te worden vastgesteld dat dit om een beperkt aantal gevallen gaat waarbij er naast het gedwongen karakter van de terugkeer doorgaans ook sprake is van specifieke persoonlijke omstandigheden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) erkent eveneens dat er ernstige mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Tsjetsjenië, maar oordeelde recent tot tweemaal toe dat de situatie niet van die aard is dat elke uitwijzing naar de Russische Federatie een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, d. i. het verbod op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling en onmenselijke of vernederende bestraffing, uitmaakt (zie EHRM 30/08/2022, nr. 49857/20, R v. France en nr. 1348/21, W v. France, pp. 1, 5-7 te raadplegen via <https://hudoc.echr.coe.int/app/conversion/pdf/?library=ECHR&id=003-7414691-10148467&filename=Judgments%20R%20v.%20France%20and%20W%20v.%20France%20-%20Insufficient%20analysis%20of%20the%20risks%20associated%20with%20expulsion%20of%20Russian%20nationals%20of%20Chechen%20origin%20to%20Russia.pdf> en EHRM 15/02/2024, U c. France, §§ 97-135 te raadplegen via <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-230887>). Bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming dienen volgens het EHRM de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in rekening gebracht te worden.

Tsjetsjenen die naar de Russische Federatie terugkeren kunnen aan de grens strenger en/of langer gecontroleerd worden dan andere terugkeerders. Dit betekent echter niet dat er zich fundamentele mensenrechtenschendingen voordoen. Of Tsjetsjenen na hun terugkeer bij aankomst in Tsjetsjenië een risico lopen om ernstige schendingen zoals begrepen in de asielmaterie te ondergaan, wordt bepaald door tal van factoren. Personen met een specifiek profiel, onder wie personen met (vermeende) banden met de vroegere rebellenbeweging, personen die openlijk kritiek hebben geuit op het regime van Kadyrov, leden van de LGBTQI-gemeenschap en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op dergelijke mensenrechtenschendingen.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt om slachtoffer te worden van groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk vervolging die het resultaat is van een bewust en systematisch beleid waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen wegens lidmaatschap van deze groep. Evenmin kan worden besloten dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming systematisch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

De door u voorgehouden vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade moet zodoende worden beoordeeld in het licht van uw profiel en uw persoonlijke omstandigheden. De door u ingeroepen nood aan internationale bescherming dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Na analyse van alle elementen in uw administratieve dossier moet echter worden vastgesteld dat er in uw hoofde geen bijzondere risicofactoren kunnen worden weerhouden. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat er ernstige twijfels rijzen over de gedwongen inlijving van uw neven en de mobilisatie van uw vriend R.S., dat uit uw verklaringen over deze incidenten - zelfs indien hieraan enig geloof kan worden gehecht - geenszins blijkt dat u omwille hiervan gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd zou worden door de Tsjetsjeense autoriteiten, en dat u zelf ook geen concrete, geloofwaardige elementen aanbracht waaruit blijkt dat u door de Tsjetsjeense autoriteiten gedwongen ingelijfd of gemobiliseerd zou worden voor de oorlog in Oekraïne (cf. supra)."

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift hun Tsjetsjeense origine benadrukken en wijzen op de gedwongen inlijving/irreguliere mobilisatie door de Tsjetsjeense autoriteiten, benadrukt de Raad dat uit de door verwerende partij bijgebrachte "COI Focus" betreffende "Russische Federatie. Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie" van 24 oktober 2023 nergens blijkt dat iedere Tsjetsjeen die terugkeert uit het buitenland, al dan niet na het indienen van een verzoek om internationale bescherming, bij terugkeer naar Tsjetsjenië gedwongen gerekruteerd wordt voor de oorlog in Oekraïne. Evenmin kan zulks worden afgeleid uit de door verzoekende partijen aangebrachte informatie. Uit het geheel van de door beide partijen

bijgebrachte informatie komt duidelijk naar voren dat het personen betreffen die reeds om andere redenen in het vizier staan van de Tsjetsjeense autoriteiten die hiertoe een verhoogd risico lopen. *In casu* dient evenwel te worden onderstreept dat uit wat voorafgaat reeds is gebleken dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij in het vizier staan van de Tsjetsjeense/Russische autoriteiten. Door verzoekende partijen worden dan ook geen concrete geloofwaardige elementen aangebracht die zouden kunnen wijzen op een risico in hoofde van eerste verzoekende partij op een gedwongen inlijving/irreguliere mobilisatie door de Tsjetsjeense autoriteiten in geval van terugkeer.

Waar verzoekende partijen nog lijken te stellen dat zij bij terugkeer naar Tsjetsjenië vervolgd zullen worden wegens hun langdurige verblijf in Europa, waardoor zij het risico zouden lopen om door de Russische autoriteiten te zullen worden beschouwd als dissidenten, benadrukt de Raad dat uit de door verwerende partij bijgebrachte *“COI Focus”* betreffende *“Tsjetsjenië. Terugkeer”* van 6 juni 2024 geenszins blijkt dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter door een (lang) verblijf in het buitenland of louter omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming systematisch het risico loopt op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Evenmin brengen verzoekende partijen concrete, andersluidende informatie aan waaruit kan blijken dat zij louter wegens hun langdurige verblijf in Europa bij terugkeer beschouwd zullen worden als dissidenten en omwille hiervan vervolgd zullen worden door de Russische en/of Tsjetsjeense autoriteiten.

2.2.7. Inzake de medische problemen van tweede verzoekende partij, volgt de Raad de commissaris-generaal tevens waar deze hieromtrent het volgende motiveert: *“Wat betreft de door uw moeder aangehaalde medische problemen - uw moeder verklaarde dat ze suikerziekte heeft, dat ze moeilijk kan stappen, dat ze osteoporose heeft, en dat ze rug- en hartproblemen heeft (Verklaring Volgend Verzoek DVZ moeder, vraagnr. 12 & 23, d.d. 21/02/2022) – dient te worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van haar medische problemen dient uw moeder zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”* Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen aan die hierop een ander licht werpen.

2.2.8. Voorts meent de Raad dat in de bestreden beslissingen nog terecht het volgende wordt gesteld: *“Voorts heeft uw kritiek op de asielprocedure, gaande van onmenselijke protection officers die niet weten wat er in de wereld gebeurt tot een verhaal over de moordenaar van de broer van de vlogger T. (...) (Verklaring Volgend Verzoek DVZ, vraagnr. 16, 18 & 23, d.d. 21/02/2022), niets te maken met de individuele vrees die u voorhoudt bij terugkeer naar Rusland en wordt deze kritiek dus niet in overweging genomen bij de beoordeling van dit verzoek door het CGVS.”* Verzoekende partijen laten deze motivering geheel ongemoeid, waardoor deze onverminderd overeind blijft.

2.2.9. Ten slotte is de verwijzing in het verzoekschrift naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin dienstig. De geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen bindende precedentswaarde. Voorliggend verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld en verzoekende partijen dienen hierbij hun nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar zij echter manifest in gebreke blijven.

2.2.10. Waar verzoekende partijen nog de schending aanhalen van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.11. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partijen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Desbetreffende motivering van verwerende partij wordt door verzoekende partijen geheel ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. In zoverre verzoekende partijen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratieve dossiers, stukken 5 en 6), en dat eerste verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 7 november 2024 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. Tweede verzoekende partij kreeg de mogelijkheid om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming schriftelijk toe te lichten, waarvan zij ook gebruik maakte. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend vijftientig door:

J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT